புதிய பார்வையில் மகாபாரதம்

சாந்திப்பிரியா

(ஜுன், 2006 ஆம் ஆண்டுபாபாஜி சித்தர் ஆன்மீகம் என்பதில் வெளியான கதையின் விரிவாக்கப்பட்ட மறு பதிப்பு இது)

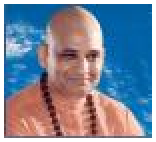

(நன்றி: ஜோதிர்மயானந்தா அவர்களின் Mahabharatham என்ற நூலில் கூறப்பட்டு உள்ள கதை இது. அவர் எழுதியுள்ள அனைத்தையும் தமிழில் பிரசுரிக்க எனக்கு முழு உரிமை தந்துள்ளார்)

மகாபாரதப் போர் முடிந்து பதினைந்து ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. யுதிஷ்டிரர் இராஜபாலனத்தில் இருந்த திருதராஷ்டிரரும், காந்தாரியும் வனவாசம் மேற்கொண்டு எளிமையான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தபடி இருக்க விரும்பினர். அதைக் கேள்விப்பட்ட அவருடைய பெற்றோருக்கு சமானமான யுதிஷ்டிரர் வேதனைப்பட்டார்.ஆனால் திருதராஷ்டிரருக்கும் காந்தாரிக்கும் அவர்கள் அடைந்திருந்த வேதனைக்கு வடிகாலாக வேறு எதுவும் தோன்றவில்லை.

தமது நெருக்கமான நண்பர்கள், உறவினருடன் பயணத்திற்குத் தேவையான அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் அவர்கள் செய்து கொண்ட பொழுது அதற்கு குந்தி, விதுரர் மற்றும் சஞ்சயன் போன்றோர் பெரிதும் உதவியது மட்டும் இன்றி தாமும் அவர்களுடன் செல்ல முடிவு செய்தனர். பாண்டவர்களுக்கு அன்னை குந்தியின் முடிவு அதிர்ச்சியாக இருந்தும் அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. ஒரு வருடம் கழிந்தது. பாண்டவர்களும் மற்ற மக்களும் கானகத்திற்குச் சென்று

பெரியவர்களின் நலம் விஜாரித்து வந்தனர். அவர்களோடு சென்றிருந்த யுதிஷ்டர் தமது மாமனான விதுரரைத் தேடினார். அனைவரையும் விட்டுவிட்டு தனிமையில் எங்கோ அமர்ந்து கொண்டு தியானத்தில் இருந்த விதுரர் தம்மைத் தேடி யுதிஷ்டர் வருவதைக் கண்டு யோகப் பயிற்சியினால் சமாதி நிலை எடுத்துத் தன்னை மாய்த்துக் கொண்டார். அது மட்டும் அல்ல தன் உடலை விட்டு வெளியேறிய ஆத்மாவை யுதிஷ்டர் உடலுடன் கலந்து விட்டார். காரணம், இருவருமே தர்மராஜாவின் நியாயத்திற்கும் உண்மைக்கும் கட்டுப்பட்ட ஒரே ஜீவாத்மாக்களே என்பதை உலகம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என விரும்பியதினால்தான்.

விதுரரின் மறைவிற்குப் பின்னர், திருதராஷ்டிரரிடம் வந்த வியாச முனிவர், அவருக்கு எதாவது ஆசை இருந்தால் தம்மிடம் கூறினால் அதை நிறைவேற்றித் தருவதாகக் கூற தம் சொந்த பந்தங்களின் மறைவினால் மனம் வருத்தம் அடைந்திருந்த திருடராஷ்டிரர் அவர்களை ஒரு முறையாவது காட்ட முடியுமா எனக் கேட்டார். என்னதான் இருந்தாலும் இரத்த சம்மந்தம் அனைத்தையும் விட வலிவானது அல்லவா? ஆதைக் கேட்ட வியாச முனிவரும் மனம் மகிழ்ந்து போய், இரவு துவங்கியதும் யமுனை நதிக் கரையில் அனைவரும் வந்து கூடினால் மாண்டுபோன சொந்த பந்தங்களை அவர்களுக்குக் காட்டுவதாக உறுதி கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

இரவு வந்தது. திருதராஷ்டிரரும் மற்றவர்களும் யமுனை நதியின் கரைக்குச் செல்ல இறங்து ஆபான அனைத்து உறவினர்களும் கடலில் இருந்து வெளி வந்தனர். அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்துக் கொண்டு மகிழ்சி பொங்க நடந்த அனைத்தையும் மறந்து, பகையையும் மறந்து மனம் மறந்து பேசினர்.தமது சக்தியினால் திருதராஷ்டிரருக்கு அந்த நேரத்தில் கண் பார்வையையும் வியாசர் கொடுத்தார். இரவு முடிந்து பகல் துவங்க கடலினுள் இருந்து வெளிவந்த அனைவரும், மீண்டும் கடலுக்குள் சென்று மறைந்தனர். மற்ற அனைவரும் தத்தம் இடங்களுக்குத் திரும்பிச் சென்று விட்டனர்.

ஹஸ்தினாபுரத்தில் இருந்து காட்டிற்கு வந்து தங்கின யுதிஷ்டரையும் மற்றவர்கயையும் தத்தம் இடங்களுக்குச் சென்று விடுமாறும், அவர்கள் அங்கு இருப்பது தம்முடைய மன அமைதிக்கு இடைஞலாக இருப்பதாகவும் திருதராஷ்டிரர்கூற வேறு வழி தெரியாமல் யுதிஷ்டிரர் நாடு திரும்பினார்.

இரண்டு ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. ஒரு நாள் நாரத முனிவர் சபைக்கு வந்து காட்டில் இறுதி நாட்களை அமைதியாகக் கழிக்க விரும்பிய திருதராஷ்டிரரும், மற்றவர்களும் காட்டில் தாமாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்ட காட்டுத் தீயினால் மரணம் அடைந்து

விட்டார் என்ற சேதியை கூறினார். அதனால் பெரும் மன வருத்தத்திற்கு ஆளான யுதிஷ்டர் சில நாட்களிலேயே தம் மன வருத்தத்தை குறைத்துக் கொண்டு மக்களின் சேவைக்கு தம்மை உட்படுத்திக் கொண்டு நல்லாட்சி செய்து வரலானார்.

இதன் தத்துவம் என்ன என்பதை ஜோதிர்மயாநந்தா அற்புதமாக விளக்கிக் கூறுகின்றார்.

வியாச முனிவர் இறந்து போன மக்களை உயிருடன் எழுந்து வரச் சொல்லி திருதராஷ்டிரருக்குக் காட்டியது ஒரு மாயை. ஆவரவர் ஜெனிக்கும் பொழுதே அவர்கள் என்ன நாடக பாத்திரத்தை அரங்கேற்ற வேண்டும் என கூறப்பட்டு அனுப்பப்படுகின்றனர். அந்த பாத்திரங்கள் அவரவர் கர்ம வினைக்கேற்ப தரப்பட்டன. ஆத்மாவிற்கு தான் யார் என்பது தெரியாது. துனக்கு இடப்பட்ட கட்டளையை மட்டுமே ஒருவர் உடலில் புகுந்து கொண்டு அது செய்யும். துனக்கென தனி வழி அதற்குக் கிடையாது. ஆதற்கு விருப்பும் இல்லை, வெறுப்பும் இல்லை. இந்த உண்மைகளை மனித குலத்திற்கு எடுத்துக் காட்டவே அந்த காட்சிகள் மகாபாரதம் என்ற மாயையான கதையில் தரப்பட்டு உள்ளன. இல்லை எனில் இறந்து போன முன்னோர்களைக் காண வேண்டும் என்ற நினைப்பு ஏன் மற்றவர்களுக்கு வரவேண்டும்?. வியாசர் நடத்திய தற்காலிக நாடகத்தில் விரோதிகள் இரு சாரரும் எதிரெதிரே தோன்றியும் அங்கு இயற்கையாக எழும்பும் விருப்பு , வெறுப்பு மற்றும் பகை உணர்ச்சிகள் தோன்றாதது ஏன்? முகா பாரதம் என்ற கதை மூலம் ஒரு நன்னெறி நாடகத்தை உலகிற்கு காட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலே நடத்தப்பட்டதே அது என்பதே அதன் காரணம்.

இன்னொரு கதை மூலம் ஜோதிர்மயாநந்தாஇன்னொரு செய்தியை தருகின்றார். ஆந்த கதை இது.

மகா பாரத யுத்தம் முடிந்து 36 ஆண்டுகள் கழிந்தன. யுதிஷ்டிரர் தஹஸ்தினாபுரத்தை ஆண்டு வந்த வேளையில் கிருஷ்ணர் துவாரகையை ஆண்டு வந்தார். நாட்டில் வாழ்ந்து வந்த அசுரர்களை அழிக்கவே தெய்வப் பிறவியை மறைத்துக் கொண்டு மனித உருவில் வந்தவர், யாதவ குலத்தை சார்ந்தவர் அல்லவா? யாதவ குலம் அழியட்டும் என ஒரு முறை காந்தாரி சாபமிட்ட வேளை அப்போது வந்தது.

அதற்கேற்ப மூன்று மாபெரும் மனிவர்கள் துவாரகைக்கு வந்தனர். நாட்டில் வந்த அந்த மூன்று முனிவர்களையும் அதிகார மமதையில் இருந்த யாதவ மக்கள் கேலி செய்யத் துவங்கினர். அவர்களுடைய சக்தியை சோதிக்க விரும்பிய யாதவர்கள்

சிலர் தம்மை ஒரு கர்பிணிப் பெண்போல் வேடம் அணிந்து கொண்டு அந்த கர்பிணிக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தை ஆணா அல்லது பெண்ணா என முனிவர்களிடம் கேட்டனர். ஆவர்களது கேலியை பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் போன முனிவர்கள் அந்த கர்பிணி ஒரு உலக்கையை பெற்று எடுப்பாள் எனவும் அதன் மூலமே அவர்களுக்கு மரணம் சம்பவிக்கும் எனவும் சாபமிட்டனர். அடுத்தக் கணம் அந்த கர்பிணிப் பெண் உருவில் இருந்த ஆணின் உடலில் இருந்து பெரிய உலக்கை வெளியில் வந்து விழுந்தது. அதைக் கண்டு பீதியுற்ற யாதவர்கள் அந்த உலக்கையை பொடிப்பொடியாக்கி கடலில் கரைத்துவிட்டனர்.

ஆனால் தமக்கு வர இருக்கும் ஆபத்தை அவர்கள் உணரவில்லை. கடலில் கரைக்க அந்த உலக்கையின் பொடியை கடலில் போட்டாலும் அந்த இரும்புப் பொடிகள் கடல் அலைகளினால் தள்ளப்பட்டு கரையில் இருந்த காட்டில் சென்று அங்கிருந்த காட்டு மணலில் புதைந்தன. ஆவை புதைந்த இடத்தில் தோன்றிய செடிகள் அந்த இரும்புத் துண்டுகளின் சக்தியினால் பிரும்மாண்ட இலைகளைக் கொண்ட காட்டுச் செடிகளாயின. ஆதன் இலைகள் கூர்மையாக கத்திபோல அமைந்தன.

குாலம் நகர்ந்தது. தீமைகள் பெருகத் துவங்கின. ஆதைக் கண்டு மனம் வேதனை அடைந்த கிருஷ்ணர் அனைத்து யாதவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு அந்த இராட்சச இலை மரங்கள் அடரந்த பிபாரஷேத்திரா என்ற இடத்திற்கு புனித யாத்திரையை மேற்கொண்டார். ஆங்கு சென்ற யாதவர்கள் அனைவரும் குடித்துவிட்டு கும்மாளம் போட்டபடி இரக்க இரண்டு யாதவப் பிரிவினரிடையே எற்பட்ட சிறிய தகறாறு பெரியதாக மாறி ஒருவருக்கொருவர் கையில் கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு தாக்கிக் கொண்டனர். முரத்தில் இருந்து இராட்சச இலைகளைப் பறித்து ஒருவருக்கொருவர் தாக்கிக் கொண்டு அதனால் உடல் வெட்டுப்பட்டு அனைவரும் இறந்தனர். அதைக் கண்டு மனம் கலங்கிய பலராமர் தனிமையான ஒரு இடத்திற்குச் சென்று அமர்ந்து கொண்டு தவ வலிமையினால் தன்னை மாய்த்துக் கொள்ள அவர் தலையில் இருந்த ஆயிரம் தலைகளைக் கொண்ட அற்புதமான நாகம் வானில் சென்று மறைந்தது.

ஆவர் மரணம் அடையும் முன் மற்றும் ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. தனக்கு முடிவு காலம் நெருங்கியதை உணர்ந்த கிருஷ்ணர் தன்னுடைய தந்தை வாசுதேவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு அமைதியாக காட்டிற்குச் சென்றார். ஆதற்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக துர்வாச முனிவர் துவாரகைக்குச் சென்றிருந்த பொழுது வேண்டும் என்றே கிருஷ்ணரிடம் வெறுப்பேற்கும் முறையிலும், மோசமாகவும் நடந்து கொண்டார். ஆனால் கிருஷ்ணர் அசாதரணமான பொறுமையைக் காட்டினார். முடிவாக அங்கிருந்து கிளம்பிய துர்வாசர் தம் உடலின் அனைத்துப் பகுதியிலும் அரிசி மாவைத் தடவுமாறு கிருஷ்ணரிடம் கூறினார். அவரும் அவர் உடம்பு முழுவதும் அரிசி மாவைத் தடவினாலும், பாதத்தில் மட்டும் தடவாமல் விட்டுவிட்டார். ஆந்த தவறை சுட்டிக் காட்டிய துர்வாசர், கிருஷ்ணருடைய மரணம் பாதம் மூலமே நடக்கும் என துர்வாசர் சாபமிட்டுச் சென்றார். ஆந்த வேளை வந்த நேரத்தில்தான் கிருஷ்ணர் காட்டிற்குச் சென்று தனி இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டு தம் இறுதி முடிவை எதிர் நோக்கி காத்திருந்தபடி உறங்கலானார்.

சுந்திர கிரணங்கள் அவர் பாதத்தில் விழுந்து பளபளக்க துாரத்தில் வேட்டையாடிக் கொண்டு இருந்த ஒரு வேடன் கண்களுக்கு அந்த கால்கள் ஒரு மான் போல தோன்ற அதன் மீது அம்பு எய்ய கிருஷ்ணரின் மரணம் துர்வாச முனிவரின் சாபம் மூலம் முடிவுக்கு வந்தது.

ஆந்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட அர்ஜுனன் பதறிப் போய் துவாரகைக்குச் சென்று வாசுதேவரிடம் கூற அமைதியாக தன்னிடம் கிருஷ்ணர் தானும் அர்ஜுனனும் ஒன்றே எனவும், தன் மரணத்திற்குப் பிறகு தன்னுடைய மனைவி மக்களை அழைத்துக் கொண்டு ஹஸ்தினாபுரத்திற்குச் சென்று விடுமாறு அர்ஜுனனிடம் கூறுமாறும் தம்மிடம் கிருஷ்ணர் கூறி இருந்த உண்மையை அர்ஜுனிடம் கூறினார். அதன் பின் அவர் தன்னுடைய மனைவி மக்களுடன் தியானத்தில் அமர்ந்து கொண்டு தற்கொலை செய்து கொண்டுவிட, துயரமுற்ற அர்ஜுனன் மீதமிருந்த யாதவ குல மக்களுடன் ஹஸ்தினாபுரத்திற்குச் செல்கையில் வழியில் திருடர்களாலும் கொள்ளைக்காரர்களினாலும் தாக்கப்பட்டு, அவர்கள் கொள்ளையடித்துது போதாது என யாதவப் பெண்களையும் துாக்கிக் கொண்டு போக மிஞ்சிய மக்களுடன் நாடு திரும்பினான். கிருஷ்ணரின் மிஞ்சிய மனைவிகள் தாமே தமக்கு தீ மூட்டிக்கொண்டு உயிர் இழக்க கிருஷ்ணருடைய யாதவ குலம் முழுவதுமாக அழிந்தது.

இதன் தத்துவம் என்ன என்பதை ஜோதிர்மயாநந்தா அற்புதமாக விளக்கிக் கூறுகின்றார்.

இதன் மூலமும் மற்றொரு நன்னெறி வாழ்வை உலகிற்கு காட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலே நடத்தப்பட்டதே அந்த நாடகம். பரசுராமர் தலையில் இருந்த ஆயிரம் தலைகளைக் கொண்ட அற்புதமான நாகம் வானில் சென்று மறைந்தது என்ற காட்சி எடுத்துக் கூறுவது என்ன எனில் மகாவிஷ்ணு அந்த நாடகத்தில் தம் பங்கை நிறைவேற்றவே தம்முடைய வாகனமான சேஷநாகத்தை பலராமர் உருவில் அனுப்பி அந்த நாடகம் முடிந்தவுடன் அதை திரும்ப அழைத்துக் கொண்டார் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

இப்படி நடைபெற்ற நாடகங்களில் பங்கேற்க வரும் அசுரர்களும், தேவர்களும், கடவுட்களும் தத்தம் நாடக பாத்திரங்களை நடத்தி முடித்துக் கொண்ட பின் மீண்டும் அடுத்த கட்ட நாடகத்தில் பங்கேற்கும்வரை மேலுலகம் சென்று அங்கு உலவுகின்றனர் என நம்புவோம்.